

Turecko a Šedí vlci

Obsah

Úvod	5
Turecko: Arménská genocida	6
Vyzbrojování Turecka	7
Turecko, NATO a Gladio	8
Oddělení pro zvláštní války (Kontraguerrilla)	10
Převrat (1960)	11
Počátky Šedých vlků	13
generál Talat Turhan odhaluje Šedé vlky	15
CIA financuje a vybavuje mučírny v Turecku	17
Duane Clarridge? Agent CIA v Istambulu	19
Líheň terorismu: Škola Ameriky (School of the Americas)	21
Prvomájový masakr a Kontraguerrilla (1977)	24
Šedý vlk Abdullah Catli	25
Šedý vlk Ali Agca (atentát na Jana Pavla II.)	26
Převrat (1980)	27
Boj proti Kurdům	28
Neobvyklá autonehoda (1996)	29
Závěr: Gladio a jak do budoucnosti?	30

Tento článek pojednává o vztahu mezi Tureckem, **CIA** a **Šedými vlky** - ultrapravicovou skupinou, která se vyznačuje násilím a terorismem a zaměřuje se na historii vyzbrojování Turecka, role **NATO** a tajné organizace **Gladio** v této oblasti, a také na vznik a působení Šedých vlků v zemi.

Podrobně si popíšeme a probereme:

- spolupráci CIA s tureckou vládou, včetně financování a vybavování mučičen a využívání Šedých vlků k potlačení politických nepřátel.
- tzv. **Školu Ameriky**, která byla tréninkovým zařízením pro latinoamerické diktátory a jejich vojenské síly. Toto americké školící centrum je kritizované za to, že podporovalo a vytvářelo násilné režimy.
- teroristické útoky na kurdské obyvatelstvo a vysvětlíme, jak se Šedí vlci dostali do pozice moci.

Závěr článku se věnuje otázce budoucnosti a diskutuje o tom, jaké jsou možnosti, aby se podobné události neopakovaly příště.

Úvod

V mém minulém dvoudílném cyklu Tajná síť Gladio jsem vám představil komplexně tajnou armádu zvanou Gladio Stay-Behind v Evropě. Ta působila téměř ve všech zemích NATO a ve druhé polovině 20. století páchala krvavé teroristické útoky s cílem šířit strach mezi obyvatelstvem evropských zemí.

Cílem bylo plnit doktrínu Pentagonu. Touto doktrínou byla strategie trvalého napětí. V těchto tajných armádách Gladio Stay-Behind byli vedle vojáků rekrutováni pravicoví extrémisté, kteří silně inklinovali k nacismu a fašismu. Tato ideologie byla pro tyto jednotky obzvláště stěžejní. Šlo o kolos, mašinérii, kterou řídili Američané a Britové, tedy CIA a **MI6**. Abychom se mohli vypravit dál, je potřeba se zaměřit na jednu specifickou zemi, která je s těmito jednotkami NATO Stay-Behind spojená. Tou zemí je Turecko. Právě odtud se rekrutovali takzvaní šedí vlci. I ti byli součástí takzvaných Kontraguerrilla. Člen šedých vlků měl prsty v pokusu o atentát na papeže *Jana Pavla II.*

Abychom se mohli tedy vypravit přímo do Vatikánu, odkud si narýsuje-me napojení na pravicové církevní organizace, italskou mafi a americkou CIA, musíme pochopit právě Turecko. To tvoří jakési předmostí a spojnici mezi mou minulou analýzou tajné sítě Gladio a chystanými pořady o Vatikánu, italské mafi a americké CIA. Protože Turecko tvoří specifickou část sítě Gladio, rozhodl jsem se ho nezačlenit do cyklu o Gladio, ale věnovat mu samostatný článek. Pojdme se tedy ponořit do tureckého světa tajných armád sítě Gladio.

Turecko: Arménská genocida

Dějiny tajné armády sítě Gladio v Turecku jsou bouřlivější než dějiny jakéhokoli jiného stay-behind v západní Evropě. Násilí silně spojené s nacionalistickým hnutím etnických Turků má kořeny, které sahají až do počátku 20. století.

Během I. světové války se velká Osmanská říše rozpadla a v roce 1923 ji nahradila mnohem menší Turecká republika. Téměř veškeré obyvatelstvo zůstalo muslimské, ale podél dělicích linií etnických skupin Turků, Kurdů a Arménů vypukly násilné střety. Turecká etnická skupina, která představovala 80 % obyvatelstva a také vládnoucí elitu v novém hlavním městě Ankaře, začala jít po krku Arménům a Kurdům. Zatímco Kurdové čítající přibližně 12 milionů lidí, rozdělení novými státními hranicemi, žili v částech Sýrie, Íránu a Iráku, většina Kurdů žila v jihovýchodním Turecku a tvořila téměř 20 % obyvatelstva nové republiky.

Po první světové válce se mnohem menší arménská etnická skupina stala terčem turecké genocidy. Z přibližně dvou milionů Arménů, kteří žili v Osmanské říši, jich přežilo jen asi 200000, zatímco 1800000 bylo zabito. Ve stejném období utrpěli velké ztráty také Kurdové a zaplatili vysokou daň za životy. Turkům se však nepodařilo vyvraždit všechny Kurdy a násilný boj mezi oběma skupinami pokračuje i v 21. století.

Vyzbrojování Turecka

Násilný zrod nového tureckého státu se brutálně zaměřil také na tureckou komunistickou stranu. V roce 1921 bylo celé vedení nově založené komunistické strany zavražděné, a strana byla po celé století postavená mimo zákon.

Turecko bylo během 2. světové války oficiálně neutrální. Aby se postavilo na stranu vítězů, vyhlásilo teprve v roce 1945 válku Německu. Podpora **Hitlera** a **Mussoliniho** byla mezi tureckými nacionalisty silná.

Po skončení 2. světové války bylo hlavní prioritou Ameriky ve vztahu k Turecku pevné začlenění země do západního antikomunistického obranného systému. Vzhledem ke své geografické poloze bylo Turecko velmi cenným strategickým územím.

Během studené války i po ní fungovalo jako důležité předmostí pro operace Ameriky a NATO v ropných zemích Blízkého východu a v oblasti Kavkazu. Především během druhé války v Zálivu v roce 1991. Kromě toho země představovala během studené války nejvýchodnější pozemní stanoviště NATO. Nikdo jiný, dokonce ani Norsko na severu, nebyl blíže Moskvě. Proto bylo Turecko vybavené špičkovou technikou a využíváné jako odposlouchávací stanoviště.

Turecko navíc střežilo třetinu všech hranic NATO se zeměmi Varšavské smlouvy. Z toho důvodu se stala turecká elita vynikajícím dodavatelem obranných služeb pro americký vojenský průmysl a příjemcem miliardové americké pomoci. Turecko bylo během druhé poloviny 20. století vyzbrojované Američany. Proto Turecko vytvořilo největší ozbrojené síly v Evropě a druhé největší v NATO, samozřejmě až po Spojených státech. V rámci lehkomyšlného hazardu umístili Američané v roce 1961 v Turecku dokonce jaderné rakety namířené proti Sovětskému svazu. Když sovětský vůdce **Nikita Chruščov** o rok později tuto neuváženou strategii okopíroval a umístil na Kubě jaderné rakety namířené proti Americe, došlo ke karibské raketové krizi, která posunula svět na pokraj jaderné války. Prezident **John Kennedy** krizi vyřešil mírovou cestou tím, že slíbil odstranit rakety Jupiter z Turecka výměnou za Chruščovův slib, že odstraní své jaderné rakety z Kuby.

Turecko, NATO a Gladio

K pevnému začlenění Turecka do NATO museli Američané využít dominantního a násilného hnutí panturkismu. To bylo hnutí složené z tureckých nacionalistů. V tomto procesu hrál ústřední roli pravicový extremista plukovník *Alparslan Türks*.

Během 2. světové války byl plukovník Türks kontaktní osobou německých nacistů v Turecku. Poprvé se dostal do celostátního povědomí v roce 1944, kdy byl spolu s dalšími 30 lidmi zatčen za účast na protikomunistické demonstraci. Plukovník Türks, přesvědčený o teoriích rasové nadřazenosti obecně a nadřazenosti Turků zvláště, v mnoha svých projevech během své kariéry citoval z Hitlerovy knihy *Mein Kampf*. Po válce v roce 1948 navázal kontakty se CIA a údajně v této době na její příkaz začal v Turecku zakládat tajnou pobytovou armádu. S prohlubující se spoluprací s Američany, plukovník Türks hojně cestoval mezi svou vlastí a Amerikou a navázal důvěrné kontakty jak s Pentagonem, tak se CIA. V letech 1955 až 58 působil ve Washingtonu v turecké vojenské misi při NATO.

Když Turecko 4. dubna 1952 vstoupilo do NATO, plukovník Türks už vytvořil tureckou tajnou armádu. Její velitelství neslo označení **Taktická mobilizační skupina**. Sídlilo v budově CIA, Delegace americké pomoci JUSMATT. Budova se nacházela ve čtvrti Bahcelievler tureckého hlavního města Ankary. Taktická mobilizační skupina byla v roce 1965 restrukturalizovaná a přejmenovaná na **Oddělení pro zvláštní války**. Právě to je název, pod kterým se velitelské centrum tureckých tajných vojáků stalo známým během odhalení Gladio v roce 1990. Kvůli tomuto odhalení muselo Oddělení pro zvláštní války opět změnit svůj název a dnes se jmenuje **Velitelství speciálních sil**.

Pod titulkem „Počátky Gladia v Turecku“ informoval v roce 1990 pařížský zpravodajský bulletin, že získal jeden z nedávno odtajněných původních strategických dokumentů, které zrodily západoevropskou síť „stay-behind“ neboli Gladio.

Prísně tajný dokument generálního štábu americké armády z 28. března 1949 o celkové strategické koncepci. V připojeném dokumentu, JSPC 891/6, sekce B, je konkrétní zmínka o Turecku, která zdůrazňuje, jak by Spojené

státy mohly strategicky využít hnutí panturkismu. Turecko je, podle odhaleného dokumentu Pentagonu, „mimořádně příznivým územím pro zřízení jak partyzánských jednotek, tak tajných armádních záloh. Politicky jsou Turci silně nacionalisticky a antikomunisticky naladěni, a přítomnost Rudé armády v Turcích vyvolá silné národní cítění“.

Francouzský zpravodaj poté správně navázal, že turecká tajná armáda s názvem **Kontraguerrilla** byla řízená oddělením pro zvláštní války a skládala se z pěti oddílů: Prvním oddílem byla Výchovná skupina, včetně výslechů a technik psychologické války. Druhým oddílem byla zvláštní jednotka, specializovaná od roku 1984 na protikurdské operace. Třetím oddílem byla speciální sekce, zvláštní operace na Kypru. Čtvrtým oddílem pak koordináční skupina, nazývaná také Třetí úřad, a pátým oddílem byla administrativní sekce.

Oddělení pro zvláštní války (Kontraguerrilla)

Navzdory změnám názvů, zůstávaly úkoly a strategie Oddělení zvláštní války financovaného CIA stejné. Spočívaly v použití násilného tajného neortodoxního boje v řadě operací podle směrnic jeho vedoucích představitelů.

Při klasické operaci, jejímž cílem bylo vyvolat napětí, hodili turečtí agenti z Oddělení pro zvláštní válku 6. září 1955 bombu do domu v řeckém městě Thessalloniki. Tento dům sloužil jako muzeum *Mustafy Kemala*, a proto si ho všichni Turci velmi vážili. Agenti tureckého stay-behind nezanechali téměř žádné stopy a z činu obvinili řeckou policii. Operace pod falešnou vlajkou zafungovala a turecká vláda a tisk obvinily z útoku Řeky.

Vzápětí, 6. a 7. září 1955, turecké zfanatizované skupiny zdemolovaly stovky řeckých domů a podniků v Istanbulu a Izmiru, zabily 16 Řeků, 32 jich zranily a znásilnily přitom 200 řeckých žen. S tím, jak se funkce Stay-Behind mísila s domácí kontrolou a operacemi pod falešnou vlajkou, bylo stále obtížnější odlišit Kontraguerrillu od klasických teroristů.

Převrat (1960)

Vojenská dohoda mezi CIA a tureckou vládou *Adnana Menderese* z roku 1959 zdůraznila domácí úkol tajné armády upřesněním, že tajní vojáci mají začít operovat „také v případě vnitřní vzpoury proti režimu“. Pokud byla tajná armáda CIA skutečně určená k tomu, aby zabránila státnímu převratu, nebyla zcela úspěšná.

Turecko totiž 27. května 1960 postihl vojenský převrat. 38 důstojníků včetně styčného důstojníka CIA plukovníka Türkse svrhlo vládu a zatkl premiéra Adnana Menderese. Ačkoli přesná role Spojených států v převratu v roce 1960 zůstává nejasná. Dosud dostupné důkazy naznačují, že Bílý dům převrat toleroval, protože byl předem ujistěný, že členství Turecka v NATO nebylo ohrožené.

Turečtí pučisté dodrželi svůj slib a hned po převratu nový vládce Turecka, *generál Gürsel*, veřejně zdůraznil:

„Turecko zůstává věrné své západní alianci.“

Američané byli informováni dlouho před provedením puče. Důstojník jménem *Samet Kuscu* kontaktoval v roce 1957 americké velvyslanectví v Istanbulu a oznámil, že se chystá státní převrat, a uvedl jména důstojníků, kteří převrat provedou.

Po převratu se kontaktní muž CIA, plukovník Türks, stal pravou rukou a osobním tajemníkem generála Gürsela. Türks dohlížel na proces, ve kterém byly zničené demokratické struktury. Zatčený premiér Adnan Menderes byl spolu se čtyřmi politickými vůdci zabitý, zatímco 449 vysoce postavených politiků a soudců bylo zatčeno a odsouzeno k vysokým trestům odnětí svobody. Poté se 38 důstojníků, kteří převrat provedli, začalo rozcházet v náhledu na další postup.

Zatímco plukovník Türks toužil prosadit svou pantureckou vizi a spolu s desítkou důstojníků upřednostňoval autoritářský režim, většina důstojníků převratu byla přesvědčená, že k obnovení práva a pořádku v zemi je třeba přijmout novou ústavu a uspořádat volby.

Plukovník Türks byl kvůli svému radikálnímu přesvědčení fakticky odstraněn z politické scény. Byl totiž vyslaný jako vojenský atašé na turec-

ké velvyslanectví v Novém Dillí v Indii. Zbývající důstojníci sepsali novou ústavu, kterou obyvatelstvo v červenci 1961 hlasováním přijalo.

Počátky Šedých vlků

Plukovník Türks, který se nedokázal vzdát své podpory panturkismu, vize, která ho inspirovala po celý život, se po návratu z Indie v květnu 1963 spolu s důstojníkem *Talatem Aydemirem* znovu pokusil svrhnout vládu. Puč se nezdařil. Plukovník Türks byl zatčený a potom propuštěný „pro nedostatek důkazů“.

Plukovník Türks, který převzal tradiční tureckou pravicovou stranu, **Republikánskou stranu rolnického národa**, ihned po neúspěšném puči znovu vstoupil do politiky. V roce 1965 založil tureckou krajně pravicovou Stranu národní akce **MHP**.

Založení MHP se stalo základem moci plukovníka Türkse v následujících desetiletích. Plukovník Türks řídil ozbrojenou pravicovou složku jako „mládežnickou organizaci“ MHP, proslulé Šedé vlky.

Šedí vlci vycházeli výslovně z hnutí panturkismu. Svůj název i vlajku, hlavu šedého vlka, odvozovali od legendy, podle které šedí vlci vyvedli turecké národy z Asie do jejich vlasti v Anatólii.

Vzhledem k tomu, že 80 % obyvatel Turecka patří k etnické skupině Türků, dokázal plukovník Türks svou nacionalistickou a pravicovou ideologií zaujmout srdce a mysl milionů lidí. Ti, kteří Šedé vlky neobdivovali, se jich báli. Šedí vlci zdaleka nebyli mládežnickou organizací, ale brutální síť vyvířených a ozbrojených mužů, kteří byli připraveni použít násilí k prosazení věci panturkismu.

Článek „Krédo Šedých vlků“ v oficiálním časopise organizace **Bozkurt** specifikoval ideologii a strategii hnutí takto:

„Kdo jsme? Jsme členové Šedých vlků. Jaká je naše ideologie? Turkismus Šedého vlka. Jaké je naše krédo? Věříme, že turecká rasa a turecký národ jsou nadřazené. Co je zdrojem této nadřazenosti? Turecká krev. Jsou šedí vlci PanTurci? Ano! Svatým cílem šedých vlků je dohlédnout na to, aby se turecký stát rozrostl na 65milionový národ. Nedostaneš právo, získáš ho sám!“

K dosažení svých cílů se Šedí vlci speciálně vycvičili k použití násilí, opět cituji z jejich časopisu:

„Válka? Ano, válka, bude-li to nutné. Válka je velký a svatý princip přírody. Jsme synové válečníků. Šedí vlci věří, že válce, militarismu a hrdinství by se mělo dostat nejvyšší možné úcty a chvály.“

CIA právě tohoto nacionálně fašistického hnutí využívala a podporovala ho. CIA a NATO v Turecku řídily svou tajnou armádu. Po odhalení tajných záložních armád NATO v západní Evropě v roce 1990 vyšlo v Turecku najevo, že styčný důstojník CIA Türks intenzivně verboval mezi Šedými vlky pro obsazení tajné záložní armády, která v Turecku působila pod názvem Kontragerilla.

generál Talat Turhan odhaluje Šedé vlky

Šedí vlci se i v 90. letech v Turecku těšili široké podpoře veřejnosti. Navíc jejich brutalita byla všeobecně známá. Právě z těchto důvodů, měl i v 90. letech jen málokdo v Turecku i mimo něj odvahu se touto otázkou otevřeně zabývat. Mezi těmi, kteří promluvili, byl i **generál Talat Turhan**.

V roce 1960 se Turhan spolu s dalšími důstojníky zúčastnil státního převratu, o čtyři roky později byl v hodnosti generála propuštěný z turecké armády. Po převratu v roce 1971 se ho armáda snažila zbavit. Turecká kontrarozvědka ho mučila, protože stále nesmlouvavě hovořil o nejtemnějších tajemstvích tureckého bezpečnostního systému. Už tehdy prohlásil:

„Toto je tajná jednotka zemí NATO“. Nikdo mu ovšem dlouho nechtěl naslouchat.

Generál Turhan přežil mučení Kontragerilly a zasvětil svůj život výzkumu tajné armády a tajných akcí v Turecku. Vydal na toto téma tři knihy.

„Když se v roce 1990 zjistilo, že v Itálii existuje podzemní organizace Gladio, organizovaná NATO a řízená a financovaná CIA, která byla spojená s teroristickými činy v zemi,“ vzpomínal Turhan:

„turečtí a zahraniční novináři se na mě obrátili a zveřejnili moje vysvětlení, protože věděli, že se výzkumem této oblasti zabývám už 17 let.“

Přítomnost Šedých vlků mezi Kontragerillou zjistil Turhan na vlastní kůži v proslulých mučírňách vily Ziverbey v istanbulské čtvrti Erenköy. Od 50. let 20. století byla tato vila využívána k „výslechům“ osob z bývalých socialistických zemí, zejména z Jugoslávie a Bulharska. Právě v tomto procesu získala kontragerilla první výcvik v technikách mučení.

Také v následujících letech byly temné komory vily hojně využívány, protože tajní vojáci zavraždili nebo trvale poškodili stovky lidí.

*„V mučírně v istanbulské vile Erenköy mi mučící tým vysloužilého důstojníka **Eyüpa Ozalkuse**, šéfa výslechového týmu MIT pro boj s komunismem, zavázal oči a svázal ruce a nohy,“* vzpomínal Turhan.

„Pak mi řekli, že jsem nyní v rukou jednotky Kontragerilla operující pod vrchním velením armády mimo ústavu a zákony. Řekli mi, že mě považují za svého válečného zajatce a že jsem odsouzený k smrti. V této vile jsem byl se

svázanýma rukama a nohama měsíc připoutaný k posteli a mučený způsobem, který si člověk jen těžko dokáže představit. Za těchto okolností jsem se poprvé seznámil s názvem jednotky Kontraguerrilla. Mučitelé, kteří si říkali jednotky Kontraguerrilla, byli z velké části tvořeni muži turecké tajné služby MIT a Šedými vlky.“

CIA financuje a vybavuje mučírny v Turecku

V Kontraguerrillách sloužilo mnoho příslušníků turecké vojenské tajné služby MIT, které bylo jen těžko možné odlišit od jejich kolegů z Šedých vlků. Výzkum v Turecku zjistil, že jak jednotky MIT, tak jednotky Kontraguerrilla byly institucionálně sjednocené, protože oběma velelo nechvalně známé a tajné Oddělení pro zvláštní války sponzorované CIA v Ankaře.

Speciální válečné metody, které vyučovalo a kterým velelo toto Oddělení pro zvláštní války a které prováděly MIT a Kontraguerrilla zahrnovaly, atentáty, bombové útoky, ozbrojené loupeže, mučení, útoky, únosy, vyhrožování, provokace, výcvik domobrany, brání rukojmích, žhářství, sabotáže, propagandu, dezinformace, násilí a vydírání.

Třetina funkcionářů MIT byla během studené války aktivními příslušníky ozbrojených sil, zatímco většina ostatních byli vojenští důstojníci ve výslužbě. Ředitel MIT, jmenovaný Generálním štábem nebo Oddělením pro speciální válku, musel být podle zákona příslušníkem ozbrojených sil. Turečtí státní úředníci během studené války opakovaně kritizovali dominantní vliv CIA na MIT a další turecké tajné služby, stejně jako jejich pověstný zvyk tajně zasahovat do politiky.

Polní příručky amerického Pentagonu výslovně zdůrazňovaly, že intenzivní spolupráce mezi americkou tajnou službou a tureckou tajnou službou je nezbytnou součástí amerického vlivu na zemi, citují:

„Úspěch vnitřních stabilizačních operací, které v rámci strategií vnitřní obrany prosazuje americká vojenská tajná služba, závisí do značné míry na porozumění mezi americkým personálem a personálem hostitelské země,“ vysvětloval polní manuál sepsaný pro agenty americké tajné služby a speciálních jednotek. Příručka zdůrazňovala, jak si CIA a další americké tajné služby mohou v hostitelské zemi zachovat nenápadnost tím, že nechají místní tajné služby vykonávat špinavou práci za ně, opět citují:

„Jakkoli vysoké může být vzájemné porozumění mezi personálem USA a personálem hostitelské země, možnost získat pro akce agenty tajných služeb hostitelské země je mnohem spolehlivějším základem pro řešení problémů americké vojenské tajné služby. Získávání starších příslušníků tajné služby hostitelské země jako dlouhodobých agentů je proto obzvláště důležité.“

V souladu s americkými tajnými směrnicemi FM 30-31 byly intenzivně pěstované kontakty mezi tureckými a americkými vojenskými a tajnými službami. V rámci Programu vojenské pomoci a Mezinárodního vojenského vzdělávacího a výcvikového programu prošlo v letech 1950 až 1979 americkým výcvikem 19193 Turků. V americké tajné směrnici FM 30-31 se výslovně uvádělo, citují:

„Pokud jde o nábor dlouhodobých agentů, zvláštní pozornost si zaslouží příslušníci následujících kategorií: Důstojníci, kteří měli možnost seznámit se s americkými vojenskými výcvikovými programy. Zejména ti, kteří byli vycvičení přímo ve Spojených státech.“

CIA byla v pronikání do sítě tureckých tajných služeb natolik efektivní, že i vedoucí důstojníci MIT přiznávali, že jsou na Bílém domě závislí. Zástupce ředitele MIT **Sabahattin Savasman** poté, co byl v roce 1977 zatčený na základě obvinění ze spolupráce se CIA, prohlásil, že takové obvinění je směšné a nezná nejzákladnější fakta tureckého bezpečnostního systému. Savasman vysvětlil, citují:

„CIA má skupinu nejméně 20 osob, které spolupracují s MIT a v rámci MIT jsou nejvyšším orgánem. Zajišťují jak výměnu zpravodajských informací, tak i spolupráci při společných operacích v Turecku i mimo něj. Naše tajná služba spolupracuje se CIA už od 50. let 20. století. Veškeré technické vybavení, které používáme, nám poskytla CIA. Velká část našeho personálu byla vyškolená CIA v zahraničí. Ústředí MIT bylo postaveno CIA.“

Příznačné je, že CIA poskytla Türkově také mučicí zařízení: *„Kompletní vybavení výslechových komor od nejjednodušších až po nejsložitější zařízení pochází od CIA. To vím, protože jsem s ní přímo spolupracoval.“*

Je to velmi podnětná a unikátní zpráva, protože odhaluje míru, do jaké míry CIA ovlivňovala Turecko. Jak vidíme, Američané nemají žádnou hranici. Zasponzorují a vybaví klidně i mučírny, když je to nutné. Turecká MIT byla na CIA zcela závislá, především proto, že CIA platila účet, jak zdůraznil Savasman, citují:

„Náklady na operace v Turecku i mimo něj jdou na vrub rozpočtu CIA.“

Duane Clarridge? Agent CIA v Istanbulu

Síť tajných služeb je nejmocnější silou v Turecku. Počet osob, které zaměstnávají, nebyl v Turecku nikdy zveřejněný. Odhady ale hovoří o masivním tělese čítajícím několik set tisíc osob. Vzhledem k tomuto silnému vlivu Ameriky na turecký bezpečnostní systém, zůstalo vyšetřování operací CIA a MIT vzácné.

Duane Clarridge, narozený v roce 1932, a možná nejmocnější šéf pobočky CIA v Istanbulu během studené války, ve svých pamětech *A Spy for All Seasons*, Špion pro všechny časy, z roku 1997 obzvláště ocenil služby agenta MIT **Hirama Abase**. Podle jeho vlastního svědectví mu byl Abas bližší než jeho vlastní bratr. Důstojník CIA Clarridge zdůraznil, že, cituji:

„Hiram byl jedinečný. Ve své době byl nejlepším sběračem zpravodajských informací v Turecku. Tento názor zastávali všichni členové zahraniční zpravodajské komunity, kteří ho znali. Ke konci byl asistentem předsedy turecké zpravodajské služby; byl prvním civilistou, který tuto funkci zastával“.

Turecký agent MIT Abas byl v Americe vyškolený v tajných akcích a jako agent MIT se poprvé proslavil v Bejrútu, kde v letech 1968 až 1971 spolupracoval s izraelskou tajnou službou **Mossad** a provedl řadu krvavých útoků na Palestince.

Sabahattin Savasman, zástupce ředitele MIT, při soudním procesu potvrdil, že se Hiram Abas „účastnil společných operací se CIA v Libanonu. Získával pro sebe značný plat a finanční odměny. Zaměřoval se na levicovou mládež v palestinských táborech a dostával odměny za výsledky, kterých při akcích dosáhl.“

Po návratu do Turecka byl Abas díky svým úzkým vazbám na CIA v hierarchii MIT neustále povyšovaný a nadále se podílel na citlivých teroristických operacích. Jeho kariéra se nezastavila ani potom, co byl jeho mentor, šéf pobočky CIA Clarridge, přeložený do čela pobočky CIA v Itálii. Clarridge zůstal s Abasem v kontaktu, i když v roce 1981 sloužil pod prezidentem **Ronaldem Reaganem** a šéfem CIA **Williamem Caseym**. V té době Clarridge pracoval na latinskoamerickém oddělení v centrále CIA v Americe, kde se podílel na americkém sponzorování Contras v Nikaragui. To byla

činnost, o které pak Claridge lhal americkému Kongresu během skandálu kolem íránské Contras.

Líheň terorismu: Škola Ameriky (School of the Americas)

Výcvik tajné armády Kontraguerilla probíhal po celém Turecku na mnoha místech a také v zemích v zahraničí. K polovojenským výcvikovým střediskům patřily školy v Ankaře, Bolu, Kayseri, Buce u Izmiru, Canakkale a po roce 1974 také na Kypru.

Ve škole pro horská komanda v Bolu byly společně s jednotkami Kontraguerilla cvičené americké speciální jednotky včetně zelených baretů připravujících se na válku ve Vietnamu. Vybraní důstojníci kontraguerilly byli vyškolení ve Škole Ameriky, **School of the Americas**. Toto proslulé výcvikové středisko pro speciální jednotky a teroristy bylo otevřené v roce 1946 v Panamě a v roce 1984 se přestěhovalo do americké armádní základny **Fort Benning**, asi 110 km jihovýchodně od Atlanty v Georgii. Tato Škola Ameriky, ze které, vedle důstojníků v záloze vyšlo asi 60000 latinskoamerických vojáků, získala světovou proslulost jako líheň násilí.

Major americké armády **Joseph Blair**, který na Škole Ameriky tři roky učil, s jistou lítostí vzpomínal, cituji:

„Důstojníky učili, že mohou [lidi] zvednout, hodit je na zadní sedadlo autobusu a střelit je zezadu do hlavy.“

Součástí výcviku tajných vojáků z Evropy v této Škole Ameriky, byla i ideologická indoktrinace. Během ní byly příslušníkům, kteří zůstali v zázemí, promítané filmy, které ukazují agresivitu a podvratnou činnost komunistů.

Toto výcvikové středisko Škola Ameriky přímo v srdci Spojených Států, bylo údajně, co do vyučovaných metod téměř totožné s výcvikovými středisky teroristické organizace **Al-Káida Usáma bin Ládina** v Afghánistánu.

Pod dohledem zelených baretů v Matamorosu u mexických hranic se učí, jak zacházet s výbušninami, a učí se, jak někoho tiše zabít, ubodat nebo uškrtit. Tato Škola Ameriky je neskutečné svinstvo, a právě zde Američané cvičí buď regulerní vojáky, nebo polovojenské žoldáky technikám terorismu přímo v srdci Spojených Států ve státě Georgia.

O této Škole Ameriky jsem nashromáždil dostatek materiálů proto, abych o tom natočil další speciální pořad, protože to, co Američané vyučují, je fakt síla. Když jsem tu minulý rok rozplétal, jak Američané vyučovali Araby v New Yorku a New Jersey, jak zacházet s automatickými pistolemi, s výbušninami atp., připadalo mě to jako vrchol cynismu. Ovšem, to jsem ještě netušil o této Škole Ameriky, School of the Americas, protože to je něco, z čeho se nám bude skutečně zvedat žaludek. Až nastuduju potřebné materiály, určitě o tom natočím pořad.

Mezi instruktážními příručkami této Školy Ameriky, byl také notoricky známý utajovaný Polní manuál 30-31 spolu s přílohami FM 30-31A a FM 30-31B, sepsaný americkými experty na terorismus z tajné služby Pentagonu, a přeložený do mnoha jazyků. Na zhruba 140 stranách manuál nabízí rady pro činnost v oblasti sabotáží, bombových útoků, zabíjení, mučení, teroru a falešných voleb.

Jako snad nejcitlivější rada směrnice FM 30-31 instruuje tajné vojáky, aby v době míru prováděli násilné činy a pak je svedli na komunistického nepřítele s cílem vyvolat situaci strachu a ostražitosti. Případně jsou tajní vojáci instruováni, aby infiltrovali levicová hnutí a nabádali je k použití násilí, citují:

„Mohou nastat situace, kdy vlády hostitelské země projeví tvář v tvář komunistickému podvracení pasivity nebo nerozhodnost a podle výkladu amerických tajných služeb nereagují dostatečně účinně. Zpravodajská služba americké armády musí mít k dispozici prostředky k zahájení zvláštních operací, které přesvědčí vlády hostitelské země a veřejné mínění o reálnosti povstaleckého nebezpečí. K dosažení tohoto cíle by se měla zpravodajská služba americké armády snažit proniknout do povstaleckého prostředí prostřednictvím agentů se zvláštním pověřením, kteří mají za úkol vytvořit speciální akční skupiny mezi nejradikálnějšími prvky povstalců. V případě, že se nepodařilo úspěšně infiltrovat takové agenty do vedení povstalců, může být užitečné instrumentalizovat extrémně levicové organizace pro vlastní cíle, aby bylo dosaženo výše popsanych cílů.“

Tato tajná americká směrnice FM 30-31 výslovně zdůrazňovala jako svůj hlavní bod, že zapojení Pentagonu musí zůstat za všech okolností tajné, citují:

„Tyto zvláštní operace musí zůstat přísně tajné. O zapojení armády USA do vnitřních záležitostí spojenecké země se smí dozvědět pouze ty osoby, které působí proti revolučnímu povstání. Skutečnost, že zapojení sil americké armády jde hlouběji, se nesmí stát známou za žádných okolností.“

Aby se omezila potřeba znát FM 30-31 a jeho přílohy, byly kopie přísně omezené na osoby uvedené na distribučním seznamu. V nejlepším případě neměla být zanechaná žádná papírová stopa, cituji:

„Kdykoli je to možné, podrobné pokyny na základě této přílohy se předávají ústně. Je třeba zdůraznit mimořádně citlivý charakter této záležitosti“.

Protože tajemství nelze nikdy udržet navždy, turecké noviny **Baris** v roce 1973 uprostřed celé řady záhadných násilných a brutálních činů, které šokovaly tureckou společnost, oznámily zveřejnění této tajné americké směrnice FM 30-31. Potom novinář Barisu, kterému se tajná příručka dostala do rukou, zmizel a už o něm nikdo nikdy neslyšel.

Navzdory zjevnému nebezpečí Talat Turhan o dva roky později vydal turecký překlad přísně tajného FM 30-31, načež se publikace amerického teroristického manuálu objevily také ve Španělsku a Itálii. Po odhalení tajných armád NATO po celé Evropě začali badatelé zkoumat přímou souvislost mezi směrnicí FM 30-31 a armádami staybehind.

Allan Francovich ve svém dokumentu **BBC** o Gladiu předložil kopii této směrnice FM 30-31B vysokým americkým představitelům. **Ray Cline**, náměstek ředitele CIA pro zpravodajské služby v 60. letech, potvrdil, že se jedná o autentický dokument. Mimochodem tento Ray Cline navázal kontakt s **Polpotem**, a jako pozdější poradce Ronalda Reagana zajistil výcvik **Rudých Khmérů** vojáky Zelených baretů a britských SAS. Řešil jsem to v mém dvoudílném pořadu Tajná síť Gladio.

William Colby, ředitel CIA v letech 1973 až 1976, který byl úzce zapojený do operace Gladio, se před kamerou zdráhal čelit této temné stránce své země a tvrdil, že o tom nikdy neslyšel. Také expert CIA na propagandu **Michael Ledeen** se od citlivého dokumentu odvrátil a tvrdil, že jde o sovětský podvrh. Zatímco **Licio Gelli**, italský svobodný zednář a vůdce antikomunistické **P2**, Francovichovi upřímně řekl:

„Dala mi to CIA.“

Prvomájový masakr a Kontraguerilla (1977)

Potom, co 12. března 1971 turecká vojenská pravice provedla svůj druhý převrat od konce 2. světové války a znovu převzala moc, propuklo v Turecku násilí v rozsahu nevídaném od 20. let minulého století.

Desetiletí následující po převratu bylo poznamenáno mimořádně násilnými konflikty, ve kterých bojovaly oddíly Kontraguerilla, Šedí vlci a MIT chráněné vojskou a politickou pravici s politickou levicí.

Země se mezitím propadala do situace připomínající otevřenou občanskou válku. Celkový počet obětí teroru v 70. letech se odhaduje na 5000. Většinu vražd měla na svědomí pravicová komanda. Statistika za rok 1978 zaznamenala 3319 fašistických útoků, při kterých bylo 831 lidí zabito a 3121 zraněno.

Plukovník Talat Turhan obvinil Spojené státy, že zřízením Oddělení pro speciální války, tajné armády Kontraguerilla a MIT a jejich výcvikem podle směrnice FM 30-31 podnítily brutalitu, kterou Turecko trpělo v 70. letech.

K jednomu z největších masakrů došlo v roce 1977. Hlavní turecké odbory pořádaly na tradiční svátek práce, první máj, protestní shromáždění na hlavním istanbulském náměstí Taskim. Na náměstí se sešlo nejméně 500000 lidí. Hrůza začala, když zapadalo slunce a odstřelovači na okolních budovách začali střílet na řečnickou tribunu. Dav zpanikařil. Třicet osm lidí bylo zabito, stovky byly zraněny. Střelba trvala 20 minut, přesto několik tisíc policistů na místě nezasáhlo.

Prvomájovému masakru byl osobně přítomný turecký agent CIA Hiram Abas, který měl k šéfovi pobočky CIA Clarridgovi blíže než k vlastnímu bratřovi. Hotel International, z něhož se střílelo, patřil společnosti **ITT**.

ITT se už v roce 1973 podílela na financování puče proti prezidentu *Allendemu* v Chile a měla dobré vztahy se CIA. Tři dny před Prvním májem byl hotel vyprázdněný od hostů a nebyly přijímány žádné rezervace. 1. května vstoupila do hotelu skupina cizinců. Po masakru hotel převzala jiná společnost a jeho název byl změněn na hotel Marmara. Během následného vyšetřování se náhle ztratil zásadní obrazový a zvukový materiál.

Šedý vlk Abdullah Catli

Mezi nejznámější členy tajné armády Kontraguerilla v 70. letech, se řadil člen Šedých vlků **Abdullah Catli**. Po absolvování pouličního násilí v gangu, se Catli stal brutálním vymahačem Šedých vlků jako člen oddílu Kontraguerilla operujícího pod vedením Oddělení pro zvláštní války.

Po vojenském převratu v roce 1971 se Catli v jejich řadách rychle vyvihl a v roce 1978 se stal druhým velitelem. Právě v tomto roce musel přejít do ilegality, protože ho policie spojovala s vraždou sedmi levicových aktivistů. Podporován dalšími pravicovými teroristy se Catli spojil s proslulým italským pravicovým teroristou **Stefanem Delle Chiaie** a společně cestovali do Latinské Ameriky a Spojených států. To jsem také řešil v mých pořadech Tajná síť Gladio a Privatizace bezpečnosti.

Úzce spojen s teroristickými operacemi v Turecku i v zahraničí si Catli vypěstoval vynikající kontakty s tureckou elitou. Zemřel 3. listopadu 1996 poblíž Susurluku při autonehodě spolu s vysokými představiteli tureckého státu. Tuto autonehodu jsem rozplétal také v mém dokumentu Privatizace bezpečnosti včetně jeho vazeb na atentátníka na Jana Pavla II. To budu postupně probírat v mých dalších pořadech, které připravuju. Nicméně, pojdme se v krátkosti na tohoto atentátníka podívat.

Šedý vlk Ali Agca (atentát na Jana Pavla II.)

Vedle Catliho byl nejslavnějším členem Šedých vlků a člen Kontraguerilla jeho přítel **Ali Agca**. Právě on se stal světově proslulým, když se 13. května 1981 pokusil zastřelit Jana Pavla II. na Svatopetrském náměstí v Římě. Papež byl těžce zraněný, ale přežil.

Během svých studentských let na konci 70. let byl Agca známým fašistickým bojovníkem, který při jedné ze svých méně násilných akcí, postřelil dva studenty do nohy při útoku na levicovou ubytovnu. Jeho pověst v teroristických kruzích byla taková, že se ho levičáci několikrát pokusili zabít.

Spolu s Catlim se Agca podílel na vraždě nejvýznamnějšího tureckého novinového redaktora **Abdiho Ipekciho** 1. února 1979.

Ipekci byl hluboce znepokojený domácím terorem turecké pravice a její podporou ze strany CIA. Naléhal proto na šéfa pobočky CIA **Paula Henzenho**, aby násilí zastavil. Ipekci patřil k těm tureckým novinářům, kteří riskovali život při odhalování nejtemnějších tajemství státu a zdroje většiny násilí.

Ipekci byl v roce 1993 zabitý bombou nastraženou v autě. Po vraždě redaktora Ipekciho byl Agca zatčený, a k činu se rychle přiznal. Když ale u soudu pohrozil, že uvede „skutečně odpovědné strany“, signál byl dostatečně jasný. Následujícího dne skupina Šedých vlků propašovala Agcu přes osm kontrolních stanovišť z věznic s vysokou ostrahou.

Po útoku na papeže byl opět zatčený. Při svědecké výpovědi v Římě v září 1985 Catli prozradil, že Agcovi dodal falešné doklady a dal mu pistoli, která papeže zranila. Kdyby byli Šedí vlci po atentátu na papeže seriózně vyšetřováni, turecká pobytová kontraguerilla by byla zcela jistě odhalena. Přesto se tak nestalo, protože CIA ve snaze odvést pozornost obvinila **KGB**, že právě ona pro operaci naverbovala Šedé vlky.

Převrat (1980)

Další vojenský převrat přišel 12. září 1980, kdy se k moci dostala pravice. Americký prezident **Jimmy Carter** byl v době převratu v Turecku v opeře. Když se o něm dozvěděl, zavolal Paulu Henzemu, bývalému šéfovi pobočky CIA v Turecku, který krátce před pučem opustil Ankaru a stal se bezpečnostním poradcem prezidenta Cartera ve Washingtonu na oddělení CIA pro Turecko. Do telefonu Carter Henzemu řekl to, co ten už věděl. Vaši lidé právě provedli puč. Prezident měl pravdu. Paul Henze den po převratu vítězoslavně prohlásil svým kolegům ze CIA ve Washingtonu. Naši hoši to dokázali. Henze byl hlavním architektem tureckého převratu z 12. září 1980.

Carterův poradce pro národní bezpečnost **Zbigniew Brzezinski** podpořil Henzeho stanovisko. Během diskuse v Radě národní bezpečnosti o situaci v Íránu, kde se v roce 1979 chopil moci **Chomejní**, vyjádřil Brzezinski názor, že „pro Turecko stejně jako pro Brazílii by byla nejlepším řešením vojenská vláda“.

V době vojenského převratu existovalo v Turecku asi 1700 organizací Šedých vlků s přibližně 200000 registrovanými členy a milionem sympatizantů. Nyní ovšem představovali bezpečnostní riziko.

Generál Evren, ve snaze upevnit svou moc, proto postavil pravicovou stranu MHP mimo zákon a zatkl plukovníka Türkse a další členy MHP i četné Šedé vlky. V obžalobě MHP z května 1981 turecká vojenská vláda obvinila 220 členů strany MHP a jejich přidružených organizací z odpovědnosti za 694 vražd.

Navzdory zatčení zůstala popularita plukovníka Türka vysoká, a když 4. dubna 1997 zemřel v turecké nemocnici na selhání srdce, sešlo se na jeho pohřbu půl milionu lidí, zatímco Šedí vlci organizovali lety z celého světa.

Boj proti Kurdům

Po četných zatčeních se turecké věznice zaplnily teroristy Šedých vlků, načež agenti MIT přišli navštívit své bývalé bratry ve zbrani a učinili jim lákavou nabídku. Propuštění z vězení plus zajištěný příjem, pokud budou souhlasit s bojem proti kurdské menšině na jihovýchodě Turecka. Mnozí souhlasili a začali bojovat proti levicovému kurdskému militantnímu hnutí **PKK**.

S nárůstem nenávisti a radikálního násilí na obou stranách se konflikt vlekl. Do konfliktu se zapojila také turecká jednotka Kontraguerrilla Stay-behind, kterou Ankara podporovala zbraněmi, vrtulníky a stíhačkami ze Spojených států.

Rodiny obětí nepotěšilo, když americký prezident **Bill Clinton** označil Turecko za zářný příklad světa o přednostech kulturní rozmanitosti. Dodnes se zapojení jednotek Stay-Behind NATO do masakrů proti Kurdům pohybuje mezi největšími tajemstvími v Turecku i ve Washingtonu.

Jednotky Kontraguerrilla velmi zbohatly z peněz podél „heroinové dálnice“, protože drogy přicházející z Afghánistánu na cestě na západ musely procházet Tureckem. Mnoho bývalých Šedých vlků a dalších pravicových extremistů bylo rekrutováno přímo z věznic do pobytových eskader smrti, jejichž součástí byli také zajatí dezertéři z PKK a islamisté.

Turecká tajná armáda Kontraguerrilla zůstala operativní i po odhalení tajných pobytových armád NATO napříč západní Evropou. Polovojenské jednotky vrostly jako rakovina do tureckého systému tak hluboko, že už je nebylo možné jednoduše zrušit.

Po odhalení italského premiéra **Giulia Andreottiho** o tajné armádě NATO musela zaujmout stanovisko i vojenská vláda v Turecku. 3. prosince 1990 **generál Dogan Beyazit**, předseda operačního oddělení turecké armády, a **generál Kemal Yilmaz**, náčelník tureckých speciálních sil, reagovali na tlak veřejnosti a vydali tiskové prohlášení. V něm přiznali existenci tajných jednotek NATO v Turecku. Vysvětlili také, že tajná jednotka byla řízená oddělením pro zvláštní války, a měla za úkol „organizovat odpor v případě komunistické okupace.“

Neobvyklá autonehoda (1996)

Kauza Gladio, tajných pobytových armád NATO, na pár let utichla. Ovšem případ se znovu vynořil v podobě neobvyklé nehody.

3. listopadu 1996 narazil rychle jedoucí černý mercedes do traktoru a převrátil se na odlehlé dálnici poblíž turecké vesnice Susurluk, asi 130 km jižně od Istanbulu. Tři z jeho čtyř cestujících zahynuli. Vysoce postavený policejní důstojník, který velel tureckým protipovstaleckým jednotkám, jménem **Hussseyin Kocadag**, dále odsouzený uprchlík hledaný za vraždu a obchod s drogami, vůdce šedých vlků Abdulla Catli, a jako poslední Catliho přítelkyně **Gonca Us**, bývalá turecká královna krásy, která se stala mafiánskou nájemnou vražedkyní. Jediným přeživším byl **Sedat Bucak**, pravicový poslanec tureckého parlamentu a válečník, jehož milice byly vyzbrojené a financované tureckou vládou pro boj s Kurdy.

Policista, poslanec, pašerák drog a nájemná vražedkyně byla poněkud neobvyklá kombinace cestujících, jak si okamžitě všiml tisk.

Po této nehodě bylo Turecko svědkem možná nejsilnějšího hnutí proti armádě Kontraguerrilla a zkorumpovaným vládním úředníkům, když každý večer v devět hodin rozvášněné davy volaly po „očišťení země od gangů“. Tisk a televizní kanály byly po celé týdny ovládané skandálem a nejnovějšími odhaleními zkorumpovaného státu.

Téměř 100000 dělníků pochodovalo na protest v tureckém hlavním městě a požadovalo pravdu o vojácích Kontraguerrilla, zatímco lidé v průzkumech veřejného mínění vyjadřovali své přesvědčení, že turecký soudní systém nefunguje správně a že vláda je zkorumpovaná, a prohlašovali, že už mají všeho toho násilí a tajných operací plné zuby.

Milióny lidí následovaly celostátní protestní akci „Minuta tmy za úplné vyjasnění“ a na protest zhasínaly každý večer ve 21 hodin po dobu více než měsíce všechna světla a zatemňovaly tak celá města.

Společně s tureckou tajnou službou MIT se do palby dostala také CIA, když tisk upozornil na důvěrné vztahy mezi oběma tajnými službami.

Závěr: Gladio a jak do budoucnosti?

Tajné armády NATO Gladio Stay-Behind byly monstrózním opatřením, jak dostatečně dokazují dostupné dokumenty a svědectví. Vysoce postavení činitelé v národních evropských vládách, v evropských vojenských tajných službách, v NATO i v CIA a MI6 rozhodli, že bylo třeba vytvořit tajnou odbojovou síť. Na nižších stupních hierarchie občané a vojenští důstojníci v řadě zemí západní Evropy toto hodnocení sdíleli, připojili se ke spiknutí a tajně se cvičili.

Tyto přípravy se neomezovaly pouze na 16 členských zemí NATO, ale zahrnovaly i čtyři neutrální země západní Evropy, a to Rakousko, Finsko, Švédsko a Švýcarsko.

Při zpětném pohledu je zřejmé, že obavy byly bezdůvodné a výcvik byl zbytečný. Tajné pobytové armády NATO ovšem byly také zdrojem teroru, jak ukazují dnes dostupné důkazy. Právě tento rys tajné války vzbudil velkou pozornost a kritiku a v budoucnu bude vyžadovat další zkoumání a výzkum.

Dosavadní důkazy naznačují, že vlády Spojených států a Velké Británie se po skončení 2. světové války obávaly komunistických stran a v menší míře i stran socialistických. Bílý dům a Downing Street se obávaly, že v několika zemích západní Evropy, především v Itálii, Francii, Belgii, Finsku a Řecku, by se komunisté mohli dostat do vlivných pozic ve výkonné moci a zničit vojenskou alianci NATO zevnitř. Právě v tomto smyslu Pentagon ve Washingtonu spolu se CIA, MI6 a NATO v tajné válce zřídily a provozovaly pobytové armády jako nástroj k manipulaci a ovládnutí demokracií západní Evropy zevnitř.

Lidé o tom přirozeně neměli vůbec žádné tušení. Tato strategie vedla k teroru a strachu. Bylo to naprosté ponížení a znehodnocení fungování demokracie, o které nemůže být z pohledu NATO ani řeč.

Jaký je vlastně rozdíl mezi Sovětským Svazem a americkou říší?

Je zřejmé, že byla k ovládnutí obyvatelstva na obou stranách železná opony použita brutalita a teror.

Pokud jde o střední a východní Evropu, neustále se připomíná brutální vliv a podmanění Sovětským Svazem, zejména z roku 1968. Jenže pokud jde

o západní Evropu, přesvědčení o suverenitě a nezávislosti můžeme úspěšně rozmetat.

Američané používali stejné brutální techniky strachu a teroru. Byla to jen rafinovanější a skrytější strategie manipulace a omezování suverenity. Američané to umějí marketingově prodat, překroutit nebo zatajit. To je celé. V brutalitě se od Sovětů naprosto vůbec neliší.

Operace Gladio byla jakousi Brežněvovou doktrínou Washingtonu. Při mnohých operacích Gladio vedla tajná válka ke krveprolití. Tragické je, že se tajní bojovníci spojili s pravicovými teroristy, což vedlo - přinejmenším v některých zemích včetně Belgie, Itálie, Francie, Portugalska, Španělska, Řecka a Turecka - k masakrům, mučení, státním převratům a dalším násilným činům. Většina těchto států podporovaných teroristických operací, jak naznačují následná utajování a falešné soudní procesy, se těšila podpoře a ochraně vybraných vysoce postavených vládních a vojenských činitelů v Evropě a v Americe.

Destruktivní spirála manipulace, strachu a násilí neskončila s pádem Železné opony a odhalením tajných armád v roce 1990, ale naopak nabrala na obrátkách. Od zákeřných teroristických útoků na obyvatele Spojených států z 11. září 2001 a zahájení „války proti terorismu“ strach a násilí ovládají nejen titulky novin po celém světě, ale také vědomí milionů lidí. Na Západě byl „zlý komunista“ z dob studené války rychle nahrazen „zlým islamistou“ z dob války proti terorismu. Válečné bubnování a zdivočelá mediální propaganda včetně politiků dosahuje nové formy brutality.

Takové prostředí strachu, jak ukazují důkazy o Gladiu, se ideálně hodí k manipulaci mas na obou stranách k radikálnějšímu postojům. Radikalizuje se zdivočelá Evropa, Rusko i další kouty planety. Politici vyřvávají cosi o naší bezpečnosti.

Lidská bezpečnost se ovšem neposiluje, ale naopak upadá. Proč?

Protože atmosféra je prosycená manipulací, násilím a strachem. Odkud se manipulace a násilí berou a kam vedou, je někdy velmi obtížné rozklíčovat.

Hitler a nacisté z manipulace a strachu velmi profitovali. Jak jsem ukázal na analýze v mém dvoudílném pořadu Tajná síť Gladio, tak i v dnešním pořadu, Američané aktivně živí a rozdmýchávají plamínky nacismu a fašismu v Evropě hned po konci druhé světové války až dodnes.

Viděli jsme to ve všech západoevropských státech a aktuálně i například na Ukrajině. Protože lidé na celém světě sdílejí nejasný pocit, „že takhle to dál nejde“, mnozí hledají strategii, jak ze spirály násilí, strachu a manipulace vystoupit.

V Evropě se vytváří konsensus, že terorismus nelze porazit válkou, protože ta spirálu násilí jen přizívuje, a proto válka proti terorismu není součástí řešení, ale součástí problému. Kromě toho se zdá, že ani sebešpičkovější technologie - od skenování oční sítnice po inteligentní kontejnery - nejsou schopné skutečně ochránit potenciální cíle před teroristickými útoky. Potenciální východisko ze spirály strachu, manipulace a násilí se možná bude muset zaměřit na samotného člověka a změnu našeho vědomí.

Vzhledem ke své svobodné vůli se můžeme rozhodnout zaměřit se na nenásilné řešení daných problémů a podporovat dialog porozumění s cílem omezit extremistické postoje. Můžeme se vymanit ze strachu a manipulace tím, že se vědomě soustředíme na naše vlastní pocity, myšlenky, slova a činy a všechny je zaměříme na mírová řešení.

Vzhledem k tomu, že další tajnůstkářství a další krveprolití pravděpodobně nevyřeší problémy, které nás čekají, zdá se, že nové tisíciletí je obzvláště vhodnou dobou k tomu, abychom začali s takovou změnou vědomí, která může mít pozitivní účinky jak pro svět, tak pro nás samotné.